

Şeker Keman

Yavuz DEMİRKIRAN

Şeker Keman

Yavuz DEMİRKİRAN

Theo müzięi her şeyden çok severdi. Her akşam eski ahşap kemanını verandada çalar, havayı neşeli ezgilerle doldururdu. Ela gözleri pratik yaparken parıldar, kıvırcık koyu kahverengi saçları her yay hareketiyle zıplardı. Büyük yaz konserinde çalmayı hayal ederdi, ama kemani sıradan ve gıcırtilı geliyordu. "Keşke özel bir enstrümanım olsaydı," diye iç çekti.

Bir güneşli sabah, Büyükanne Lila ziyarete geldi. Lavanta rengi hırkasını giymiş ve gizemli kırmızı bir bez çanta taşıyordu. "Theo," dedi nazık bir gülümsemeyle, "Dikkatli bir müzisyen için bir armağanım var." Çantadan altın bal gibi parıldayan bir keman çıkardı. Büyülü şekerden oyulmuştu ve telleri pamuk şeker gibi ışıldıyordu. Theo nefesini tuttu, çilleri sevinçle dans etti.

"Bu şeker keman dünyanın en tatlı melodisini çıkarır," diye açıkladı Büyükanne Lila, yuvarlak gözlükleri parıldayarak. "Ama narin. Sıcak onu eritir, su ise çözer. Ona çok özenle davranmalısın." Theo ciddiyle başını salladı. Kemanı nazikçe aldı ve yumuşak bir nota çaldı. Ses bal ve güneş ışığı gibiydi, o kadar tatlıydı ki kalbi şarkı söyledi. Onu her zaman koruyacağına söz verdi.

Theo her gün pratik yaptı ve şeker keman güzelce şarkı söyledi. Ama bahar yaza dönüşürken güneş daha da ısındı. Bir öğleden sonra Theo kemanın yüzeyinin parıldadığını fark etti. Kenarında küçük bir şeker şurubu damlası oluşmuştu! "Ah hayır!" diye bağırdı. "Sıcak onu eritiyor!" Kemanı hızla evin serin gölgesine taşıdı, kalbi endişeyle çarpıyordu.

Theo Büyükanne Lila'ya koştu. O dikkatle dinledi, sıcak koyu gözleri endişeyle doluydu. "Yaz konserine sadece iki hafta kaldı," dedi. "Kemanını eritmeden çalmanın bir yolunu bulmalısın." Theo derin düşündü. Şeker kemanın tatlı melodisini seviyordu, ama sıcak güneş onun düşmanıydı. "Ne yapabilirim?" diye yüksek sesle merak etti, kendini çaresiz hissederek.

Ertesi gün Theo, katı konser şefi Maestro Pine'ı ziyaret etti. Maestro Pine'ın ince bir bıyığı ve keskin yeşil gözleri vardı. Koyu yeşil bir ceket giymiş ve ince bir baton tutuyordu. "Şeker keman mı?" dedi kaşını kaldırarak. "Bu sıra dışı. Ama yaz konserinde çalmak istiyorsan düzgün pratik yapmalı ve onu serin tutmalısın. Yetenek disiplin gerektirir."

Theo evinin havasının her zaman taze olduđu serin mahzeninde pratik yaptı. Gamlar ve şarkılar çaldı, ama şeker keman hâlâ yapış yapış hissettiriyordu. "Daha da dikkatli olmalıyım," dedi kendine. Her seansdan sonra kemani nazikçe sildi ve serin, kuru bir kutuda sakladı. Yavaş yavaş yayını kontrol etmeyi öğrendi ve tatlı melodi güçlendi.

Ama yaz sıcığı amansızdı. Bir gün açık bir pencerenin yanında pratik yaparken sıcak bir esinti içeri girdi. Keman yumuşamaya başladı! Theo hemen pencereyi kapattı ve kemani kâğıt bir yelpazeyle yelpazeledi. "Her zaman tetikte olmalıyım," dedi. Sadece güneşin alçak olduğu en serin sabah ve akşam saatlerinde pratik yapmaya karar verdi.

Theo'nun arkadaşı Maya onu büyük bir meşe ağacının gölgesinde pratik yaparken gördü. "Neden içeride çalmıyorsun?" diye sordu. "Kemanımı serin tutmalıyım," diye açıkladı Theo. "Şekerden yapılmış." Maya'nın gözleri büyüdü. "Bu harika! Ama yaz konserinde nasıl çalacaksın? Dışarıda, sıcak güneşin altında!" Theo kaşlarını çattı. Bu sorunu henüz çözmemiştir.

O gece Theo'nun bir fikri oldu. Kemanı için özel bir gölgelik yapacaktı! Beyaz kumaş ve ahşap direkler topladı. Büyükanne Lila'nın yardımıyla güneşi engelleyecek ama müziğin çıkmasına izin verecek küçük bir tente yaptı. "Bu işe yarayabilir," dedi Büyükanne Lila. "Ama test etmelisin." Theo tentenin altında pratik yaptı ve keman serin ve tatlı sesli kaldı.

Yaz konserinin günü geldi. Gökyüzünde güneş parlıyordu. Theo tenteni sahnenin en serin köşesine, büyük bir ağacın altına kurdu. Maestro Pine keskin yeşil gözleriyle izledi. "Hazır mısın?" diye sordu. Theo başını salladı, kalbi hızlı çarpıyordu. Şeker kemanını dikkatle kaldırdı ve gölgenin altına adım attı.

Theo çalmaya başladı. Tatlı melodi hafif bir esinti gibi havada süzüldü. Seyirciler nefesini tuttu. Böyle güzel bir sesi hiç duymamışlardı! Şeker keman gölgeyle korunarak erimeden şarkı söyledi. Theo'nun dikkatli pratiği karşılığını verdi. Parmakları tellerde dans etti ve müzik kusursuzdu. Maestro Pine bile gülümsedi, ince bıyığı onayla seğirdi.

Konserden sonra herkes tezahürat yaptı. "Bis!" diye bağıldılar. Büyükanne Lila Theo'ya sarıldı, inci küpeleri parlıyordu. "Başardın, canım," dedi. "Yeteneğin özen ve disiplin gerektirdiğini öğrendin." Theo ışıldadı, çilleri mutlulukla parlıyordu. Şeker kemanını ve ona öğrettiği dersi her zaman değerli tutacağını biliyordu.

O günden sonra Theo daha da özenle pratik yaptı. Şeker kemanını serin kutusunda güvende tuttu ve sadece gölgede çaldı. Tatlı melodisini herkesle paylaştı ve müziği tüm kasabaya neşe getirdi. Büyükanne Lila gururla izledi, sıcak koyu gözleri parılıyordu. Theo sabırlı ve dikkatli gerçek bir müzisyen olmuştu.

Yaz konseri sevilen bir gelenek haline geldi. Her yıl Theo tentenin altında sahne aldı ve şeker kemanın tatlı melodisi havayı doldurdu. Diğer çocuklar ona bunu nasıl yaptığını sordular ve Theo gülümsedi. "Yeteneğe ihtiyacın var," dedi, "ve ona iyi bakman gerekir. Pratik ve sabır en tatlı müziği yapar."

Ve böylece Theo'nun şeker kemanı tatlı melodisini söylemeye devam etti; hayattaki en iyi şeylerin özen, disiplin ve biraz da gölge gerektirdiğinin bir hatırlatıcısı olarak. Büyükanne Lila'nın armağanı ona asla unutmayacağı bir ders öğretmişti ve müziği dünyayı daha tatlı bir yer yapmıştı.